

Udvalget holde for, at Afgiften bør ramme Enhver, som har Ret til at sælge Brændevin, uden Hensyn til, om Udskæfningsret dermed er forbunden eller ikke, og uden Hensyn til, om det er et indenlandsk eller udenlandsk Product, han falsholder. Endvidere antager Udvalget, at Afgiften bør være eens for Alle, uden Hensyn til Omfanget af den Enkeltes Næring, saaledes som nu for Norge er anordnet (jfr. Udf. for R. Side 236, S. 241—242). Paa denne Maade opnaaer man, dels at undgaae det Billaarlige, som altid ligger deri at skulle taxere den Enkelte til Stat, dels at de mindre Udsalgs- og Skjenkesteder, der forholdsvis stifte den største Skade, nødes til at opgive deres Ret til Salg eller Udskæfnung, dels at Antallet af de ulovlige Skjenkesteder eller Smugtroerne kan ventes betydeligen indskrænket. Naar nemlig Afgiften sættes nogenlunde høi, ville de mindre Skjenkesteder ikke kunne bære Afgiften, ligesom af samme Grund de større Skjenkesteder, der udrede Afgiften, blive nødsagede til, for at undholde Concurrencen, at vaage over, at ulovligt Brændevinsalg ei finder Sted.

Det Hensigtsmæssige ved Bestemmelsen i § 72 er indlysende (jfr. Udf. for R. Motiverne til § 103). Men ved Siden heraf maatte det formeentlig fastsættes, at Detailhandlerne (hvis Rettigheder findes bestemte i nærværende Lovs § 32) ikke underkastedes Forpligtelsen til at svare Afgiften, medmindre de udtrykkelig erklærede, at de vilde benytte deres ved Loven hjemlede Ret til at forhandle denne Vare. Da det nemlig ikke kan ventes, at det store Fleertal af Detailhandlere vilde besatte sig med Brændevinsalg (for Liden er det af de Kjøbenhavnste Detailhandlere kun Urtekræmmerne tilladt at sælge Brændevin, dog kun Rom), vilde det være besynderligt af disse at forlange den samme Anmeldelse som af Høfere, Værtshusholdere, Vinhandlere m. fl. Det Fornødne herom er tilføjet ved § 34.

Til § 80.

Udvalgets Fleertal maa holde det for rettest, at denne § udgaaer, dels fordi derved et Slags Indgreb gjøres i den Privates Søgsmalsret, dels fordi det overhovedet er misligt at til-

stede Dyrighederne at nedsette lovbestemte Straffe, dels endelig fordi det, der skulde tale for denne § (jfr. § 111 af Udf. for R. med tilhørende Motiver), i det Væsentlige lader sig anvende paa enhver Art af uberettiget Næringsbrug.

Til § 85.

Det sidste Punctum i denne § kan formeentlig udgaae, da den Ret til Paatale, som tilkommer den enkelte Næringsbruger, ikke vil kunne nægtes den eller dem, der bestyre de fælles Anliggender.

Til § 87.

Naar Udvalgets Medlemmer, Christensen og Müller, holde for, at Overgangstiden bør forkortes fra 4 til 2 Aar (idet nemlig Loven forudsættes, at ville udkomme i Begyndelsen af næste Aar), da ere vi herved gaaede ud fra, at de Grunde, som overhovedet kræve en Overgangstid (jfr. Udf. for R. Side 127—128), ikke synes at kræve en længere Tid, og at der overhovedet ikke skjønnes at ville blive vundet Noget ved en længere Udsættelse. Erfunder man først en vis Tilstand for uheldig og uholdbar, er det urimeligt at ville fortsætte den længere, end selve Overgangen gjør fornøden; og de Mange, baade i og udenfor den næringsdrevende Classe, der ere Tilhængere af Reformen, ville sikkerlig føle sig i høi Grad stuftede og trykkede ved endnu at skulle vente i 4 Aar, inden Friheden indtræder.

Hvis de Indstillinger af Udvalget til §§ 18—19, der svare til denne §'s sidste Punctum, vedtages, vil dette Punctum udgaae.

Til § 95.

Udvalgets Fleertal maa ansee det ubilligt, om den Afgang, som de paa Landet opførte Haandværkere have til, ved Hjælp af Amtsbevilling, at nedsette sig paa Landet, skal berøves dem i Overgangsperioden. At nøde dem til at drage til Kjøbstaden, der aflægge Due-lighedsprøve og erhverve Børgerskab, vilde i høi Grad vanffeliggjøre dem Afgangen, hvortil endnu kommer, at paa Grund af den omhandlede Indskrænkning kunne enkelte Districter